

Mert mind meghalunk egyszer, ugye???? ☹

Fredrick Backman: A hazavezető út minden reggel egyre hosszabb

Egy könyv az elmúlásról. Hogy lehet feldolgozni az apának, az unokának hogy valaki hamarosan eltávozik....?

„- Mikor az agy kialszik, a testnek sok időbe telik, amíg megtudja. Az emberi test fantasztikus munkamorállal bír, matematikai mestermunka, egészen az utolsó fénysugárig. Az agyunk egy végtelen egyenlet, és amikor az emberiség megoldja, az nagyobb csoda lesz, mint a holdra szállás. Az univerzumnak nincs nagyobb rejtélye, mint az ember. Emlékszel, mit mondtam a kudarcról?
- Csak akkor vall kudarcot az ember, ha nem próbálja meg még egyszer.”

Nagyanyó már átköltözött arra a másik világra. Neki a teste leállt, mielőtt az agya leállt volna. Nagyapónál ez fordítva van. Noah, az unoka nehezen emésztte ezt meg. „-Nem vagyok jó búcsúzkodásban - mondja a fiú.”

Talán nem ő az egyetlen. Hányan érzünk ugyanígy:

„Az emberek a felnőttvilágban teli vannak megbánással, és azt kívánják, bár visszamennének az időben, hogy elbúcsúzhassanak rendesen.”

Nagyapó úgy érzi, nem volt jó apja Tednek. Nem volt ideje a gyerekére. Nagyanyó megpróbálja enyhíteni a büntudatát.

„- Elfoglalt ember voltál – suttogja, de minden szavából hallatszik a megbánás, tudja, hogy ő is bűnrészes.

- Most pedig Ted lett elfoglalt ember – mondja.

- De az univerzumtól megkaptuk Noah-t. Ő a híd. Azért kényeztetjük el az unokáinkat, mert általuk bocsánatot kérhetünk a gyerekeinktől.”

87 oldal az elmúlásról. Nem sok. **Miközben a hozzánk közel álló emberek halála végtelen űrt hagy a szívünkben.**

Fredrik Backman most is letehetetlen könyvet írt. Az összes eddig megjelentet olvastam. (Azért nekem még mindig az Ove a non plus ultra, bár ez is papír zsebkendő-gyanús.)

Szigligeti Zsuzsanna